

Steve Cavanagh

SEDEM DNÍ

Vyhrál každý proces...
pretože stojí za každou vraždou.

Lindeni

Sedem dní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Steve Cavanagh
Sedem dní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SEDEM DNÍ

Steve Cavanagh

SEDEM DNÍ

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

Venujem Johnovi, Mattovi a Alanovi.

Za priateľstvo.

PROLÓG

Holmanov nápravnýchovný ústav, okres Escambia, štát Alabama

Randal Korn čakal na túto chvíľu štyri dlhé roky.

So založenými rukami stál v miestnosti smrti a uprene pozeral na kreslo. Malo takmer sto rokov. Bolo vyrobené z mahagónu a potom namaľované svetivou žltou farbou, ktorú si požičali od správy štátnych diaľnic neďaleko Holmanovej väznice. Kreslo nazývali Žltá mamka.

Do tohto kresla si sadlo stoštyridsaťdeväť ľudí, ktorí už z neho nikdy nevstali.

Digitálne hodiny na stene ukazovali 23.45.

Už len chvíľu. Vyšiel z tehlovej miestnosti a ocitol sa na chodbe pri stene zo škvárobetonových tvárnic. Neomietnutej. Dvere vľavo viedli do miestnosti s ovládaním kresla – veľína. Nevošiel dnu, zamieril do enklávy na konci chodby. Oproti sebe tam boli obrátené dve pohovky. Na jednej sedel kňaz, na druhej popravný tím. Štyria dozorcovia, vycvičení dopraviť väzňa z cely smrti ku kreslu a pripútať ho k nemu, to všetko za menej ako dve minúty.

Korn mávol rukou na tím smrti a veliaci dozorca prikývol. Kňaza ignoroval. Za pohovkami viedla vľavo úzka chodba. Na jej konci sa nachádzala malá zamrežovaná cela a v nej sedel na prični a pozeral televízor Darius Robinson. Zjedol poslednú večeru – vyprážaný hovädzí steak, kukuričný chlieb a pepsi. Kňaz mu dal posledné pomazanie. Hlavu a ľavé lýtko mal čerstvo oholené. Medzi Dariusom a Žltou mamkou stál jeden človek.

Volal sa Cody Warren.

Cody bol pred celou a telefonoval z prístroja pripevneného na stene. Korn presne vedel, čo Cody robí. Telefonoval na úrad guvernéra, čakal, kým si guvernér Chris Patchett pozrie papiere, ktoré Cody poslal a žiadal v nich o odklad popravy. Cody bol ako obhajca so skúsenosťami

s trestom smrti v Alabame jediným človekom, ktorý by mohol presvedčiť guvernéra, aby zachránil život jeho klientovi.

Korn stál úplne bez pohybu. Bol to vysoký štíhly muž s náznakom muskulatúry a bez telesného tuku. Niežeby sa udržiaval vo forme. Málo jedával a bolo to na ňom vidieť. Jeho ostré líčne kosti by dokázali krájať roštenku. Nikde ani stopy po vráskach spôsobených vekom. Niektorí vraveli, že má tvár ako nejaká podivná porcelánová bábika. S tmavými vlasmi rozdelenými na boku cestičkou a s okuliarmi v tenkom kovovom ráme, ktoré mal starostlivo nasadené na nose, vyzeral ako oveľa starší muž, čo si ukradol mladšie telo. Korn mal malé čierne oči, ktorých pohľad akoby prekryvalo obočie. Ústa boli len tmavou štrbinou na tvári. To dvojmetrové telo mohlo byť výhodou, keby sa venoval športu, ale on sa zdržiaval vnútri, v tme, čítal, učil sa a rozmýšľal. Ako starý pavúk, čo splieta pavučinu, ktorú vidí iba on.

Dvadsaťpäťročného Dariusa Robinsona pred štyrmi rokmi usvedčili z vraždy a odsúdili na smrť. Rýchlo si vyčerpal možnosti odvolania. Obeťou bol predavač ojazdených aut, ktorému strelili do hrude počas lúpeže. Predavača v skutočnosti zastrelil istý Porter, ktorý mu ukradol päťtisíc v hotovosti. Robinson priviezol Portera do autobazáru a po lúpeži ho odviezol preč. Tvrdil, že nevedel, že Porter je ozbrojený, iba ho viezol do autobazáru, kde si mal vybrať auto. Portera dvadsaťštyri hodín po lúpeži zastrelila polícia. Robinson povedal porote, že nebol ozbrojený, ani len nevstúpil do objektu autobazáru, celý čas sedel v aute a nevedel, že Porter chce niekoho prepadať, kým nezačul výstrel. Dokonca povedal, že Porter sa mu po lúpeži vyhrážal, že ho zastrelí, ak ho neodvezie z miesta činu.

V okrese Sunville to bolo jedno. Randal Korn, štátny zástupca pre okres, presvedčil porotu, že Robinson sa podieľal na lúpeži a vedel, že Porter je ozbrojený. Podľa platných zákonov to stačilo, aby Robinsona strčili do cely smrti a správali sa k nemu, ako keby zo zbrane vystrelil on. Všetky popravy v Alabame sa vykonávajú v Holmanovej väznici v okrese Escambia, ktorý susedí s okresom Sunville.

Korn vedel, že keďže spúšť stlačil Porter, stále existovala šanca, že Dariusovi trest smrti zmiernia.

Cody bol starší ako Korn a každý jeden rok zo svojich šesťdesiatich troch mal vpísaný v tvári. Čelo mu brázdili hlboké vrásky. Mal ich aj okolo očí, tie však zostávali jasné – optimistické. Jeho sako ležalo na natretej

betónovej dlážke spolu s kravatou. Utrl si pot z čela do sivých vlasov, potom si k uchu znovu pritisol slúchadlo. Cody Warren bol dobrý právnik a bol presvedčený, že zachráni Dariusovi život, hoci na slobodu ho dostať nemohol.

„Ozvali sa už z kancelárie guvernéra?“ spýtal sa Korn.

Cody sa obrátil, pokrútil hlavou, potom pozrel na hodinky. Desať minút do polnoci. Desať minút, kým Darius Robinson spraví svoje posledné kroky ku kreslu. Nástenný telefón bol priamou linkou na guvernéra, ale väčšinu právnikov tam odkladali do režimu čakajúceho hovoru. Tak bol na tom teraz Cody. Počúval mŕtve ticho a čakal na skutok milosrdenstva.

„Zmiernia mi trest. Viem to. Som nevinný,“ ozval sa hlas. Korn sa obrátil a uvidel v cele smrti Darius, ako sa drží železných mreží. Prestupoval z nohy na nohu, takmer tancoval a od nedočkavosti si hrýzol pery. Tvár mu pokrýval pot, hoci chodba bola studená. Čakanie na telefonát, ktorý rozhodne, či budete žiť alebo zomriete, vie s človekom zamávať a na Dariusovi bolo vidieť duševné napätie.

Korn vytiahol zo saka mobil, prešiel prstom po obrazovke, potúkal po nej a priložil si ho k uchu.

„Pán viceguvernér Patchett,“ povedal Korn. „Som tu s Codym Warrenom a s našou hviezdou, pánom Robinsonom. Myslím si, že pána Warrena prepli na čakajúci hovor a pokúša sa dovolať do kancelárie.“

Guvernérovi Alabamy hrozilo hlasovanie o nedôvere, ktoré odročili vzhľadom na to, že si musel zobrať voľno zo zdravotných dôvodov. Momentálne sa zotavoval v nemocnici v Arkansase. Keďže bol mimo štátu, zastupoval ho viceguvernér.

Korn znovu potúkal po obrazovke a zapol hlasný hovor, aby počuli aj Cody a Darius.

„Stále zvažujem rozhodnutie. Najprv som sa chcel spýtať na váš názor,“ povedal Patchett.

„Iste, preberieme to s pánom Warrenom. Prepnem vás na čakajúci hovor.“

Warren prudko vrátil slúchadlo na vidlicu. Jeho hovor do kancelárie guvernéra čakal už takmer hodinu a Korn mu teraz s potešením dával najavo, že on sa dokáže spojiť s guvernérom okamžite. Tieto malé mocenské hry poskytovali Kornovi chvíľkové vzrušenie.

„Pozrite sa, Korn. Zohral v tej lúpeži menšiu rolu, akokoľvek sa na to pozriete. Nezaslúži si zomrieť a vy to viete. Je to mladý človek. Môže mať ešte život pred sebou a som presvedčený, že existujú nové dôkazy, ktoré jedného dňa očistia jeho meno. Prosím, dajte mu šancu,“ povedal Warren a hlas mu znel zachrípnuto a prenikavo – päť dní v kuse drel na tom, aby zachránil Dariusa Robinsona pred kreslom.

Kornov výraz sa nezmenil. Tá prázdna bábikovská tvár. Neodpovedal, tešil sa z toho, ako naňho Warren pozerá, čaká na odpoveď, hľadá nádej, tají dych.

Nikto neprehovoril. Nikto sa neodvážil dýchať. Keď Korn chcel, dokázal stáť úplne nehybne, bola to ďalšia črta, vďaka ktorej občas pôsobil neživo. Obklopovalo ich veľavýznamné ticho. Bolo plné možností a hrôzy. A Korn sa v tom zlovestnom tichu vyžíval, ako keby sa kúpал v mŕtvej vode.

Potom sa ticho prelomilo. Darius sa nadýchol. Zhlboka. Ako chvíľkové vákuum vo vesmíre, keď sa zrúti jadro hviezdy a vtiahne všetko do svojho prasknutého srdca tesne predtým, než exploduje.

„Porter na mňa po lúpeži namieril zbraň! Keby som ho neodviezol, bol by ma zabil. Nevedel som, že niekoho zastrelí a olúpi. Prisahám, že som to nevedel!“ kričal Darius a z každého slova kvapkal strach a zúfalstvo.

„Verím vám,“ povedal Korn.

„Prosím?“ spýtal sa Warren.

„Verím mu. A viceguvernér spraví, čo mu poviem. Hneď ho prepnem. Dajte mi sekundu a čoskoro sa to všetko skončí,“ povedal Korn.

Dariusovi Robinsonovi začali po lícach stekať slzy.

Cody Warren zvesil plecia, ako keby mu z chrbta zdvihli dvesto kíľ. Pozrel na strop, zašepkal slová vďaka nebesiam a zavrel oči. Zachránil život mladému človeku. A v tej chvíli nemohlo existovať nič sladšie ako tá úľava.

Prešiel k cele smrti, strčil ruky cez mreže a vzal do dlaní tvár svojho klienta. „Bude to v poriadku,“ povedal.

Korn palcom stisol obrazovku mobilu. „Pán guvernér, ste stále tam?“

„Som tu. Máme málo času, Randal. Čo mám podľa vás urobiť? Som naklonený zmierniť trest na základe vyjadrenia pána Warrena, ale nepôjdem proti svojmu okresnému štátnemu zástupcovi – ak je o tom pevne presvedčený. Aký je váš názor?“

Korn urobil krok späť, kochal sa scénou, ktorú mal pred sebou. Warren a Robinson sa objímali cez mreže cely. Obaja plakali.

„Rozprával som sa s pánom Warrenom. Je veľmi presvedčivý. Má silný argument za zmiernenie Robinsonovho trestu. Rozumiem, že aj vy tomu dávate prednosť. Nie je jednoduché zobrať život v mene spravodlivosti,“ povedal Korn.

Warren a Robinson sa teraz usmievali cez slzy, smiali sa. Obrovský, nepredstaviteľný strach, ktorý sa ich držal celé týždne, zmizol a pocit úľavy bol absolútny.

„No práve preto musíme v tomto prípade vykonať rozsudok,“ vyhlásil Korn.

Warren prvý zaregistroval, čo Korn práve povedal. Hlava sa mu mykla nabok, oči zabodol do štátneho zástupcu.

„Porota uznala pána Robinsona vinným z vraždy a odsúdila ho na smrť. Ak mu umožníme žiť, ponížime porotu aj obeť pána Robinsona. Nie, podľa môjho názoru dnes Darius Robinson zomrie.“

Warren sa pohol smerom ku Kornovi, ale vošli medzi nich dvaja dozorcovia, schmatli Warrena a prinútili ho cúvnuť.

„Ako som povedal, Randal, nepôjdem proti vášmu želaniu. Poprava sa uskutoční podľa plánu. Odvolanie sa zamietá,“ povedal Patchett.

Príslušníci zboru väzenskej stráže niekoľko týždňov pred týmto dňom nacvičovali, dávali si záležať, aby boli popruhy zatiahnuté, v špongii na hlave dosť soľného roztoku, elektródy bezpečne pripevnené. Nacvičenú prácu dokončili do dvoch minút, vyšli z miestnosti smrti a nechali Robinsona pripútaného k Žltej mamke a so zaviazanými očami.

Miestnosť sama osebe bola relatívne malá. Kreslo stálo uprostred priestoru s tehlovými stenami, obrátené k veľkému pozorovaciemu oknu. Ovládače elektrického prúdu sa nachádzali v osobitnej miestnosti. Korn mal popravu pozorovať cez sklo na dverách veľína.

Robinsonova modrá väzenská uniforma bola mierne upravená. Nohavice mal na ľavej nohe odstrihnuté tesne nad kolenom. Na ľavom lýtku, potretom vodivým gélom, mal pripevnenú elektródu. Obe nohy mal pripútané ku kreslu hrubými koženými popruhmi s lesklými striebornými prackami okolo členkov. Ďalšie popruhy na bruchu, hrudi, ramenách a čele. Špongia obsahujúca presne deväťdesiat mililitrov soľného roztoku

spočívala na elektróde, ktorá vychádzala z toho, čo nazývali „prilba“, bola to pokrývka hlavy, ktorá prenášala väčšinu prúdu do Robinsonovho tela. Keby bolo v špongii priveľa soľného roztoku, elektróda by skratovala. Keby ho bolo primálo, Dariusova hlava by vzbĺkla.

Väzenská uniforma mala na sebe vlhké škvrny. Pod pazuchami a na hrudi. Robinson sa pod uniformnou potil. Dokonca aj pevne pripútaný sa triasol ako pištoľ v ruke dieťaťa.

Pákou vo veľine sa odtiahol záves v miestnosti smrti a odhalila sa sklená stena a ľudia za ňou. Šesť svedkov. Ani jeden z nich nebol príbuzný mŕtveho predavača z autobazáru, ktorého zavraždil Porter. Nie, toto boli profesionálni svedkovia a reportéri. Cody Warren nebol prítomný. Vyviedli ho z budovy. Korn videl svedkov, ale oni ho nevideli. Jeho sklo bolo jednostranné.

Odsúdený dostal priestor na posledné slová.

„Som nevinný a všetci to vedia.“

Korn to vedel. A bolo mu to jedno. Nestal sa prokurátorom v štáte s trestom smrti, aby sa trápil vinou alebo nevinou. Mal rád systém. Spravidlosť bola iba plášťom, ktorý nosil, aby zakryl svoju pravú podstatu.

Všetko stíchlo. A potom začul zvuk prebúdajúceho sa stroja.

Korn počul aj niečo iné, tichý bzukot, ktorý náhle zosilnel, keď sa Robinsonovo ľavé plece myklo a potom znovu vrazilo do kresla.

Žltá mamka odštartovala svoj prvý cyklus.

Robinsonom teraz prechádzalo takmer dva a pol tisíc voltov. Kornovi sa rozšírili oči, pootvoril pery. Cítil v ústach kovovú pachuť. Vzduch zhustol od statickej elektriny.

Robinson prvé dve sekundy pôsobil, ako keby mu nejaká neviditeľná sila prišpendlila plece k operadlu kresla. Ubehli ďalšie dve sekundy a jeho telo sa prudko mykalo, ako keby mal v bruchu zbíjačku. Prvý šok ho mal omráčiť, zastaviť mu srdce.

Nestalo sa ani jedno z toho. Ľudská lebka je slabý vodič.

Po piatich minútach sa vypol prúd. Potom sa znovu zapol, no bol slabší – len sedemsto voltov. Tak to bude tridsať sekúnd a potom sa stroj automaticky vypne. Ak Robinson dovedy nebude mŕtvy, celý proces sa zopakuje.

Korn celý čas stál pri okne a pozoroval, ani raz neodtrhol oči od Robinsona.

Ani raz neodtrhol oči od človeka v kresle.

Dokonca ani keď mu začala dymiť pokožka. Dokonca ani keď mu prúd roztrieštil ľavú holennú kosť. Dokonca ani keď mu z úst vybuchla krvavá pena.

Korn mal celý čas pocit, ako keby mu v žilách prúdila elektrina. Akási základná sila. Ako štátny zástupca mal vo svojich dlhých pokrútených rukách moc nad životom a smrťou. A miloval ju. Zabil tohto človeka tak isto, ako keby mu strelil do hlavy guľku, a tá myšlienka bola opojná. Zastreliť alebo bodnúť niekoho nebolo pre Korna to pravé. Bolo to príliš animálne. Korn zabíjal mocou svojho úradu, svojej mysle a svojich schopností. A čerpal z toho väčšie potešenie, než si predtým dokázal predstaviť. Celý čas v duchu presviedčal Robinsona, aby vydržal nažive ešte trošku dlhšie.

Aby ešte trvalo to utrpenie.

Keď sa to skončilo, nad Žltou mamkou sa vznášal oblak dymu a Korn bol bez dychu.

Darius Robinson zomieral deväť minút.

A počas tých mučivých deviatich minút Randal Korn cítil, že naozaj žije.

O PÄŤ MESIACOV NESKÔR

SKYLAR EDWARDSOVÁ

Skylar Edwardsová sa utiahla do kúta kuchyne v bare U Hogga a palcami písala správu na mobile. Ťukanie, ktoré počula pri každom údere, bolo len efektom napodobňujúcim hluk starej klávesnice, ale dokonca aj tie zvuky vyjadrovali hnev, ktorý práve vložila do textu. Dopísala správu, odoslala ju a strčila mobil do vrečka džínsov, skôr než ju prišiel hľadať majiteľ baru.

Bola takmer polnoc, kuchyňu zavreli pred niekoľkými hodinami a šéf-kuchár, ktorému tento titul sedel len veľmi zhruba, odišiel krátko po tom, ako obtrel gril špinavou utierkou. Nemala iný dôvod, aby tu bola, okrem toho, že potrebovala päť minút súkromia s mobilom. Nepotrvá dlho, kým dostane odpoveď. Jej priateľ Gary Stroud nikdy neposielal dlhé správy. Používal emoji alebo GIF-y, aby zakryl mizerný pravopis. No Skylar nemala kedy čakať. Vyšla lietacími dverami na chodbu, prešla popri toaletách a zamierila cez ďalšie dvere do baru.

Zostali tam už len traja zákazníci. Miestni z Buckstownu. Z reproduktora v kúte stále znel soft rock, ale zákazníci ho ignorovali. Pozerali televízor.

„Hej, Ryan, mohol by si pridať hlasitosť?“ spýtal sa urastený chlap na konci barového pultu. Sedel tam, odkedy sa navečeral, pri práci popíjal sódočku a zázvorovú limonádu. Už ho tu videla. Väčšinou chodieval, keď bolo ticho, venoval sa nejakým papierovačkám a pozeral zápas. Nebol fešák, ale mal dobrú postavu a vždy nechal slušné prepitné.

„Jasné, Tom,“ odvetil Ryan a položil dve pívá pred ďalších zákazníkov.

Tom. Tak sa volal. Vedela, že pracuje v kancelárii okresného štátneho zástupcu. Asi pred piatimi mesiacmi ho videla v televízii a dokonca sa rozprávali o jeho prípade. Išlo o toho muža, ktorého popravili v okrese Escambia. Tom ho pomáhal usvedčiť. Povedal o tom veľmi málo, lenže Tom toho veľa nenahovoril. Ryan Hogg bol k nemu vždy výnimočne milý.

Pozrela na televízor, keď Ryan stíšil stereo a pridal hlasitosť plochej obrazovky na stene nad barom. V správach bol nový guvernér Patchett a zase rozprával o fabrike.

„... urobím všetko, čo bude treba, aby som zachránil pracovné miesta v *Solant Chemicals*...“

„Zatvárajú fabriku?“ spýtal sa Ryan.

„Vyhrážajú sa tým už roky,“ odpovedal Tom. „Ak sa v tom teraz angažuje už aj guvernér, tak to vyzerá vážne.“

Skylar začala zbierať poháre zo stolov, zároveň nespúšťala oči z televízora. V továrni pracoval jej otec Francis. Robil tam vodiča, jazdil na kamióny. Odmakal dvadsať rokov a zarábal dosť na to, aby mohol pomáhať Skylar s vysokou školou. Skylar bola šikovná, ale nepodarilo sa jej získať štipendium a otec jej platil školné. Keby prišiel o robotu, možno by musela odísť zo školy. Ďalšia starosť.

Vo vrecku jej zavibroval mobil. Odvrátila sa od Ryana a vyslobodila mobil z džínsov. Ryan Hogg nebol zlý šéf. Platil o niečo viac ako väčšina a neoberal ju o prepitné. Nikdy nepovedal nič nevhodné a rozhodne sa jej nikdy nedotkol, ale občas ho pristihla, ako sa na ňu díva. A nie pohľadom, akým šéf kontroluje, či jeho zamestnankyňa nemárne čas písaním frajerovi. Bol to iba pohľad, ale aj tak sa jej z neho trochu dvíhal žalúdok.

Otvorila textovú správu. Emoji srdca a text *Prosím, čím skôr príď*. Garyho sestra Tori v ten večer organizovala večierok a Gary už predtým prosil Skylar, aby sa v práci vyhovorila, že je chorá. Povedala mu, že musí pracovať, a on sa na to našťaval. Otravoval ju, aby odišla skôr a pridala sa k nemu. Skylar nechcela zbytočne dávať Garymu falošnú nádej. Bola unavená a nemala náladu na žiadnu párty. Básnil však o tom večierku celé dni, a tak teraz poslala Tori správu s otázkou, či sa oslava ešte bude konať, keď skončí zmenu.

„To je dvojpalcový rozhovor?“ spýtal sa Andy.

Spoznala jeho hlas a s úsmevom sa k nemu obrátila. Andy mal plné ruky špinavých pivných pohárov. Upratal zvyšok stolov, kým sa venovala mobilu.

„Ako to myslíš, že dvojpalcový rozhovor?“ spýtala sa.

„Keď sa s Garym hádate, píšeš oboma palcami. Občas mám pocit, že si robíš displej, tak rýchlo ťukáš,“ povedal.

Milo sa usmiala. Vďaka Andymu Duboisovi bola práca v bare U Hogga oveľa znesiteľnejšia. Bol od nej mladší, ale len o málo. V septembri nastupoval na výšku. Múdry chalan, s dobrým srdcom. Múdrejší ako Skylar, lebo získal plné štipendium. Nezavidela mu to, lebo pre Andyho to bol jediný spôsob, ako sa vôbec mohol dostať na výšku. Andy mal iba mamu a v Buckstowne žila belošká stredná trieda, tak ako Skylarini rodičia, ktorí sa nejako pretĺkali a darilo sa im po troche si vytvárať finančné rezervy; na druhej strane mesta však žili černošské a prisťahovalecké rodiny, ktoré to mali ťažšie ako väčšina. Skylar bola rozhodnutá, že len čo vyštuduje, vypadne z tohto mesta. Vedela, že to urobí aj Andy a zoberie so sebou svoju mamu.

Andy sa s úsmevom odvrátil a odniesol špinavé poháre k baru. Všimla si, že mu zo zadného vrečka džínsov trčí brožovaný román. Keď mal Andy v robote voľnú chvíľu, vždy čítal. Nemal mobil. Skylar mala pocit, že keby namiesto pozerania do mobilu trávila toľko času čítaním ako Andy, to štipendium by bola dostala. Aspoň jej to pripomenulo, že budúci mesiac by si mohla vybrať nový mobil. Už sa rozhodla, že starý model daruje Andymu aj s nejakým kreditom.

Skylar pozbierala zostávajúce poháre a Ryan diskkrétne naznačil dvom zákazníkovi na barových stoličkách pred sebou, že bude zatvárať.

Boli to urastení chlapi. Jeden vysoký, jeden priemernej výšky, ale obaja samý sval.

Dvaja policajti. V civile, mimo služby.

Vysoký bol zástupca Leonard. Mal ryšavé vlasy, fúzy a správal sa povýšenecky. Najmä k Andymu. Druhý bol zástupca Shipley. Mal malé tmavé oči, od ktorých akoby sa svetlo odrážalo v podivných uhloch – takmer ako keby mal za očnými guľami oheň, ktorý sa dal občas zazrieť. Nebol taký prchký ako Leonard, ale Skylar mala podozrenie, že je nebezpečnejší.

Boli štamgasti a vždy sedávali vpredu na barových stoličkách, aby nemuseli nechávať prepitné čašníčke. Ryan sa o prepitné na bare nedelil. To, čo bolo na stoloch, bolo pre Skylar a Andyho, všetky bankovky, ktoré pristáli na bare, boli jeho.

„Hej, Sky, tvoj oco stále pracuje vo fabrike?“ spýtal sa Leonard.

Oslovoval ju Sky. Nikto iný to nerobil, ale usmiala sa a odpovedala tak ako vždy.

„Jasné,“ prisvedčila.

„Veľa ľudí to má teraz ťažké,“ poznamenal Shipley a potom sa vrátili k svojmu rozhovoru. Skylar naložila do umývačky a Tom si pozbieral papiere, zaplatil účet a vyšiel prednými dverami. Ryan začal zhasínať svetlá, čo už Shipley a Leonard pochopili a odišli. Personál upratol bar a potom Ryan povedal Skylar a Andymu, že môžu ísť.

Odišli spolu, vyšli do teplého večera okolo štvrti na jednu. Skylar zamávala na pozdrav Andymu, ktorého čakala dlhá cesta pešo domov. Zavibroval jej mobil. Správa.

Odpoveď od Tori: *Aký večierok?*

Skylar si prešla prstami cez vlasy a zahrešila. Urobila screenshot Torinej správy a chcela ho poslať Garymu s textom *To čo je? Klamal si o večierku?*, keď jej zazvonil mobil. Bola to Tori. Skylar prijala hovor.

„Bože, prepáč. Prosím ťa, príď, pokašlala som to,“ povedala Tori na pozadí hlasnej rockovej hudby.

„Čo sa deje? Gary ma celé týždne presviedčal, aby som určite prišla na ten super veľký večierok u teba doma.“

„Jasné, jasné, len príď,“ povedala váhavo.

Skylar sa s Tori kamarátila ešte predtým, ako sa zoznámila s Garym. Dobre ju poznala a vycítila, že niečo tají.

„Čo sa deje? Hneď mi to povedz, lebo zavolám Garymu a...“

Tori ju prerušila.

„Som v bare U Buddyho. Gary je u mňa doma. Sám. Musíš tam ísť...“

„Povedz mi, čo sa deje, lebo...“

„Kúpil prsteň,“ povedala Tori.

Skylar si zakryl dlaňou ústa, práve keď sa zhlboka nadýchla, a prstami si pevne zovrela pery, ako keby sa neodvážila ani hlesnúť. Chvíľu takto zostala.

„Prepáč, strašne som to pokašlala. Prosím ťa, choď tam. Chce ťa prekvapiť. Takže sa tvár prekvapene a nepovedz mu, že som ti to prezradila.“

„Nemôžem uveriť, že to urobil...“

„Plánoval to celé týždne. Uplynulo päť rokov od dňa, keď ste sa zoznámili. U mňa doma. Chcel, aby to bolo výnimočné.“

Tori ju prehovárala láskyplným tónom a Skylar cítila, ako jej do očí vchádzajú slzy. V žalúdku pocítila radosť, ktorá sa jej dvíhala do hrdla.

S Garym si vždy pripomínali výročie prvého rande. Ona si poriadne nepamätala, kedy sa prvýkrát zoznámili, ale bolo neuveriteľne zlaté, že on si to pamätal a dal do toho toľko úsilia.

„Budeme sestry,“ povedala Skylar. „Teda švagriné.“

„To znamená, že povieš áno!“ zvolala Tori.

„Jasné, že poviem áno.“

Ešte sa chvíľu rozprávali, potom Skylar ukončila hovor. Musela sa stretnúť s Garym a ledva dokázala potlačiť vzrušenie.

Bar U Hogga bol podnik na ceste Union Highway, tri kilometre pred Buckstownom, vedľa benzínky.

Skylar stála pri ceste a rozmýšľala, čo urobí. Mohla sa vybrať do mesta pešo. Už to tak neraz spravila. No dnes večer bolo horúco a desať hodín v kuse stála na nohách. Na diaľnici bola stále premávka, tu pred mestom sa spomaľovala na šesťdesiat kilometrov za hodinu. Mohla by si niekoho stopnúť.

Aj to už v minulosti urobila. V meste bola iba jedna taxislužba. Takto ďaleko do Alabamy sa ešte nedostala ani jedna z digitálnych taxislužieb. Ľudia tu skrátka šoférovali, dokonca aj keď boli opití.

Skylar stála pri kraji cesty, čakala na triezveho priateľského šoféra.

Začala písať správu otcovi, aby na ňu nečakal, keď pred ňou začal spomaľovať kamión. Zablikal svetlami, zastal vedľa nej a otvorili sa dvere na strane spolujazdca. Skylar sa chytila kľučky a vystúpila po schodíčkoch, aby mala výhľad do tmavej kabíny.

Šofér mal čiapku, takže mu nebolo dobre vidieť do tváre. Jednu ruku mal na volante, druhú na stehne.

„Potrebujete odviezť, slečinka?“ spýtal sa.

Bolo na ňom niečo zvláštne. Zápach v kabíne. Jej otec jazdil na kamióne, takže bola zvyknutá na pach potu, žuvacieho tabaku a kávy. Toto nebolo ono. Bolo to niečo iné. Niečo odporné.

Otec jej takéto veci často vyčítal. Veľmi sa o ňu bál. Vravel, že je príliš dôverčivá. Mala by byť drsnejšia, inak ju každý využije alebo jej urobí aj niečo horšie. Samozrejme, Skylar nad tým vždy mávla rukou, ale momentálne si pomyslela, že jej otec má možno pravdu. Predstavila si, že nasadne do kamióna a potom, počas pár minút cesty do mesta, sa k nej po sedadle posunie ruka. A potom kamión nezastaví v meste a ona sa nestretne s Garym, nikdy sa nezasnúbi a jej tvár skončí na kartóne

s mliekom. Možno tie fotky už nedávajú alebo tam možno zverejňujú iba tváre nezvestných detí.

Potom sa zapojila analytická časť jej mozgu. Pravdepodobnosť, že sa jej takéto niečo stane počas krátkej jazdy s cudzím človekom, bola nízka. Veľmi nízka. Milión k jednej. Musí potlačiť strach a nasadnúť.

Šofér vystrel ruku a pomohol jej vliezť do kabíny.

V pokožke mal zažratú špinu a videla, že na dlani má pot a jemne sa trasie možno od vzrušenia, že má v kabíne mladú ženu. Ešte aj peknú.

Niečo v jej vnútri skríklo *NIE*.

„Viete čo, to je v pohode. Prepáčte, ale práve som dostala správu od priateľa, príde po mňa,“ povedala a zostúpila na asfalt na kraji cesty.

Šofér zahrešil, ale ona to nezachytila, keďže zabuchla dvere kabíny. Vytúroval motor a odišiel a Skylar sa spomalil dych.

A potom začula, ako zastavuje auto, presne tam, kde predtým stál kamión. Nazrela dnu, uvidela vodiča.

Toto bolo v poriadku. Toto nebol cudzí človek. Bol asi ten posledný, koho tu očakávala. A nebála sa nasadnúť. Poznala vodiča. Počula ho rozprávať sa v bare U Hogga ani nie pred dvadsiatimi minútami, keď zbierala špinavé poháre.

Samozrejme, ponúkol jej, že ju zvezie.

Skylar nasadla na sedadlo spolujazdca, povedala, že ide len do mesta, a začala písať otcovi.

Nečakaj na mňa. Odvezie ma

Skylar nedokončila správu.

Keď ju vodič udrel do tváre, mobil sa jej zošmykol do medzery medzi sedadlom spolujazdca a konzolou. A tam aj zostal.

Skylar nemala čas kričať, premýšľať ani niečo pociť.

Nikdy nepríde k Torinmu domu. Nikdy znovu nepobozká Garyho, nevypočuje si jeho žiadosť o ruku ani mu nedá svoju odpoveď a srdce.

O TRI MESIACE NESKÔR

1. KAPITOLA

EDDIE

Nevyhľadávam problémy. Ani nemusím.

Problémy si ma vždy nájdu aj samy.

Keby sa s tým spájali peniaze, možno by mi to tak neprekážalo. Niektorí ľudia sa stanú právnikmi v nádeji, že veľa zarobia. Prachy sú fajn, nechápte ma zle. Napchaté vrecká mám rád presne tak ako všetci ostatní, ale zároveň chcem v noci normálne spať. Čím viac máte peňazí vo vrecku a čím viac sviniarov vypustíte na ulicu, tým horšie spávate. Bohatstvo advokáta, ktorý robí trestné právo, sa dá merať podľa bankového účtu a podľa váhy vecí, ktoré mu ťažia svedomie. Až do toho dňa, toho magického dňa, keď to takému právnikovi jednoducho začne byť jedno. Odvtedy sa už bohatstvo meria len prachmi a dá sa užívať bez toho, aby sa človeku pri tom plietlo do cesty svedomie.

Ja som sa po tej ceste nikdy nevybral. Obhajoba vinného klienta bola u mňa vždy proti pravidlám. To zo mňa robí buď najhoršieho, alebo najlepšieho obhajcu na svete, závisí to od uhla pohľadu. Síce som sa nad tým občas zamyslel, ale bral som to tak, že ak by som bol ozaj na mizine, stačilo by mi na víkend zakotviť pri hráčskych stoloch v Las Vegas a mal by som dosť na preklenutie zlého obdobia. Minulosť profesionálneho podvodníka sa človeku zide, keď sa načas minú trestnoprávne prípady. Momentálne sa mi však darilo. Moja nová partnerka Kate Brooksová bola hotová kúzelníčka. Väčšinou vytriasala prachy z klobúkov veľkých právnických a iných firiem v kolektívnych žalobách za sexuálne obťažovanie. Šlo jej to až diabolicky dobre. Plus naša vyšetrovatelka Blochová, ktorá sa ku mne pripojila spolu s Kate, bola asi to najvynaliezavejšie súkromné očko, aké som kedy stretol. Blochová a Kate sa priatelili od detstva a to dosť pomáhalo roztopiť Blochovú. Blochová toho totiž veľa nenahovorila. Väčšinou sa zhovárala s Kate. Niežeby sa nesprávala

priateľsky – keď mala čo povedať, tak to povedala, a vždy sa ju vyplatilo počúvať.

Moja trestnoprávna prax prekvitala. Harry Ford, newyorský sudca na penzii a momentálne môj právny konzultant, rokoval v kancelárii s klientmi, kým ja som si zodieral podrážky na Center Street a v budove brooklynského súdu. Harry dával prednosť kancelárskym priestorom, aby sa mohol venovať svojmu psovi Clarenceovi, z ktorého sa stal prakticky úplne firemný inventár.

Jediné, čo nám ako novej firme chýbalo, bola dobrá sekretárka, ktorá by dvíhala telefón, zapisovala a organizovala nám život. Právnici bez dobrej administratívnej podpory nestoja za nič a väčšinou nemajú ani polovicu rozumu ako ich sekretárky.

Kate už uverejnila na internete inzerát, že hľadáme sekretárku do právnickej firmy, a preberala žiadosti. Dnes ráno sa mal k nám niekto dostať na pohovor a Kate pri tom chcela mať aj mňa. Boli sme partneri, všetko sme si delili fifty-fifty vrátane rozhodnutí, dobrých či zlých. Pohovor mal byť o štvrté na desať. Sídľili sme v Tribeci, rovno nad tetovacím salónom. Kate túžila po kanceláriách v nablýskanom mrakodrape neďaleko Wall Street – samé sklo, borovicové drevo a koža. Ja som na takom mieste nedokázal pracovať a Kate sa nado mnou zľutovala, dovolila mi prenajať nám blchárňu nad tetovacím salónom s názvom Stinkin' Ink.

Kate si s Blochovou posúvali hromady papierov okolo kopírky, Harry sedel na gauči v malom priestore recepcie a pri ňom bol Clarence. Nedávno kúpil Clarenceovi nový hi-tech obojok s lokalizátorom na báze GPS. Teraz sa už desať minút bezúspešne pokúšal tento zázrak techniky aktivovať. Ja som presviedčal kávovar, aby vyprodukoval niečo, po čom mi z ľasna nezlezu tri vrstvy kože, keď dole zabzučal zvonec.

„Eddie? Otvoríš tie dvere? Stavím sa, že je to Denise,“ ozvala sa Kate.

„Kto?“

„Denise Brownová, žiadateľka o miesto sekretárky. Nečítal si jej životopis?“

„Ty si mi dávala nejaký životopis?“

„Minulý týždeň. Pravdepodobne ti stále leží na stole.“

Nepamätal som si, že by som ho čítal. To neznamená, že som ho nedostal. Administratíva je moje slabé miesto.

Tlačidlom som otvoril vchodové dvere a čakal som nad schodiskom.

Začul som ťažké kroky a zamyslel som sa, či má Denise na nohách baganče. Nahol som sa nad zábradlie. A hore schodmi som uvidel vychádzať posledného človeka na svete, ktorého som teraz túžil zazrieť.

Mal na hlave klobúk, oblečený bol v starom sivom plášti, ktorý mu určite darovala dnes už nebohá partnerka, pretože nič iné by neospravedlnilo, že ho stále nosí. Pod plášťom mal oblek na mieru a v obleku bolo naprataných osemdesiat kilogramov čistého darebáctva.

„Ak neprichádzate žiadať o miesto sekretárky, obávam sa, že budete musieť odísť,“ povedal som.

Vyšiel po schodoch až celkom hore, nadvihol si klobúk a venoval mi úsmev, ktorý mi pripomenul krokodíla tesne predtým, ako mi odhryzne kus zadku.

„Moje sekretárske zručnosti už nie sú, čo bývali,“ povedal.

„Viete písať všetkými desiatimi a variť kávu? Ak áno, miesto je vaše. Neplatíme dobre, ale robota je ešte horšia.“

„Prišiel som kvôli robote, Eddie. No nemá nič spoločné s písaním všetkými desiatimi. Smiem vojsť?“

Volal sa Alexander Berlin. Keď som ho naposledy videl, pracoval pre ministerstvo zahraničných vecí. Vraj sa odvtedy mihol všelikde inde – v CIA, NSA, na ministerstve spravodlivosti. Bol to profesionálny vybavovač a špecialista na čierne operácie, ktorý ohýbal zákony, aby vydobyl to, kvôli čomu ho práve zamestnávala tá-ktorá inštitúcia federálnej vlády. Vedel, kde ležia pochované mŕtvolky, ktoré má na svedomí vláda. Ak mal pre mňa nejakú robotu, tak som o ňu nemal záujem.

„Nepotrebujem robotu. Nech je akákoľvek, moja odpoveď bude znieť nie.“

„Ešte ste si nevypočuli, o čo ide. Pusťte ma dnu na desať minút a jednu šálku horúcej kávy. Ak vás nepresvedčím, okamžite odídem. Bez urážky. Bez zatrpknutosti.“

„Myslím si, že je predčasné tvrdiť, že nezatrpknete, keď ste zatiaľ neochutnali moju kávu. A moja odpoveď sa vám nebude páčiť. Nemám záujem, Berlin.“

Vonku očividne pršalo. Jeho starý plášť bol premočený a na schodiskový koberec z neho kvapkala voda. Zatiaľ sme nemali čas dať vyčistiť koberce a voda z jeho plášťa začínala na špinavej ploche vytvárať čisté miesto.

„Vypočujte si ma, Eddie. Prosím,“ povedal Berlin.

„Najskôr chcem vedieť jeden dobrý dôvod, prečo by som to mal urobiť.“

Berlin si zložil z hlavy klobúk, pozrel na mňa spod ťažkých mokrých viečok a povedal: „Lebo ak si ma nevypočujete, tak sa jeden devätnásť-ročný chalan stane obeťou vraždy.“

„Vraždy? Kto ho zavraždí?“

„Prísne vzaté, ja.“

2. KAPITOLA

EDDIE

Z Berlinovho pláštá kvapkala voda aj na dlážku v mojej kancelárii, kde si ho prehodil cez vešiak v kúte.

Vytiahol z vrecka okuliare a začal si ich čistiť cípom kravaty. Ak bol ten starý plášť vzácnym darom od milovanej osoby, tak kravata vyzerala ako dar od smrteľného nepriateľa. Nechal som ho, kým sa trochu usalaší, zatvoril som spis, ktorý som mal roztvorený na stole, a venoval som mu pozornosť.

„Kto je ten chalan a prečo budete zodpovedať za jeho smrť?“

„To je dlhý príbeh. Viete, čomu sa vo vláde venujem?“ spýtal sa.

„Úprimne, ani nie.“

„Ani ja to neviem. A bez toho, aby som vám prezrádzal utajované informácie, a teda spáchal velezradu, vám to ani nemôžem povedať. Môžem iba naznačiť, že sa pohybujem po rôznych ministerstvách a riešim problémy.“

„Vedel som, že sa venujete vybavovaniu. A aké problémy riešite?“

„Problémy, aké majú firmy z rebríčka Fortune 500 s vládou politikou, problémy, aké mávajú silové rezorty, keď majú zviazané ruky, a problémy, aké sme my mali pred dvoma rokmi.“

S Berlinom som sa prvý raz stretol v štáte New York po postrelení federálneho agenta. Berlin nám pomáhal dať ten brajgel do poriadku.

„Tuším sa niektorý z vašich psov zase odtrhol z remienka,“ povedal som.

Zavrtel hlavou. „Povedzme, že mojou úlohou je udržiavať status quo. Vláda nemá rada zmenu. Je úplne jedno, kto sedí v Bielom dome, dennodenné úlohy polície a justície si vyžadujú poriadok a konzistentnosť. Táto konkrétna vec sa deje na štátnej a federálnej úrovni. Náš dosah nie je ničím limitovaný. V okrese Sunville v štáte Alabama je štátny zástupca menom Randal Korn a bolo mi vysvetlené, že má byť opätovne zvolený.“

„Zmanipulovali ste miestne voľby štátneho zástupcu?“

Berlin prevrátil oči.

„Eddie, prosím vás. Zmanipulovali sme parlamentné voľby v toľkých krajinách, že sa mi to nepodarí spočítať. Toto bola drobnosť. Existujú firmy, ktoré financujú našich politikov, a tie mali vždy prsty v miestnych voľbách. Proti Kornovi kandidoval niekto dôveryhodný a solventný a ja som kontaktoval zopár jeho prívržencov – donútil som ich, aby pred ním zavreli svoje šekové knižky. Viac nebolo treba urobiť. V Amerike sa voľby vyhrávajú cez finančné investície. Zvyčajne ten, kto minie najviac, vyhráva.“

„Aha, tak o čo ide?“

„O to, že sa ma potom zmocnila zvedavosť. Korn je v okrese Sunville na pozícii štátneho zástupcu už sedemnášť rokov. Za toto obdobie zrazil väčšinu okresných štatistík zločinnosti na rekordne nízke čísla. Preto sa nám pozdával. Prospievalo to biznisu, prospievalo to cenám nehnuteľností v oblasti, prospievalo to investorom. Udržiaval totiž status quo. Mal som sa na to po voľbách vykašľať, ale na tom týpkovi sa mi zdalo niečo mimoriadne mimo. Načrel som hlbšie a to, čo som našiel, bolo znepokojivé.“

„Čo presne?“

Berlin pred odpoveďou zaváhal, rozptýlil ho hluk, ktorý sa ozýval pred mojou kanceláriou. Bežná prevádzka. Vstal som a pootvoril som dvere, aby som zistil, čo sa deje. Harry hromžil na nový digitálny obojok, ktorý kúpil Clarenceovi, a stále sa mu nepodarilo aktivovať GPS signál cez mobil. Svojou zlosťou podráždil aj psa, ktorý zabrechal pri každej Harryho nadávke. Navyše sa znovu zasekla kopírka a Blochová do nej zboku búchala pästou. Telefón zvonil, Kate ho po chvíli zdvihla s notebookom v druhej ruke a s mobilom pritisnutým medzi uchom a plecom. Organizovaný chaos. Zatvoril som dvere. Posadil som sa. Kývol som Berlinovi, nech pokračuje.

„Zdá sa, že máte rušno,“ poznamenal.

Naťahoval čas. Mal niečo na srdci, ale zatiaľ sa necítil na to, aby to vyklopil. Zatiaľ.

„Jednoducho mi to celé povedzte. V rámci chránenej komunikácie medzi klientom a jeho právnym zástupcom. Toto je bezpečná miestnosť.“

Berlin pozrel na fotky, ktoré stáli na mojom stole. Moja dcéra Amy v letnom tábore, s veslom v kanoe. Fotografie bývalej manželky som už prestal vystavovať. Medzitým si našla iného.

„Milé dievča,“ povedal Berlin. „Koľko má rokov?“

„Pätnásť. No už to vyklopte, nech tu neseďíme večne.“

Zaletel ku mne pohľadom. Oči mal utrápené a červené. Odrazu sa mi zdalo, že vačky pod nimi vyzerajú ťažšie.

„Okres Sunville má najviac odsúdencov na smrť v rámci celej Ameriky. V okrese je zopár väčších miest, ale žiadne veľkomesto. Randal Korn poslal do cely smrti viac ľudí ako hociktorý okresný štátny zástupca v dejinách. Aktuálne jedného človeka z dvadsiatich, ktorí čakajú na výkon trestu smrti v celých Spojených štátoch, tam poslal Randal Korn. Stopätnásť rozsudkov smrti za sedemnášť rokov.“

Nič som na to nepovedal. Už som počul o fanatických žalobcoch na americkom Juhu, ktorí si nadovšetko cenili manželstvo, cirkev, rodinu, zbrane a trest smrti. Aj tak mi tie čísla nepripadali realistické.

„Zhruba dve až tri percentá okresov v Spojených štátoch majú na konte obrovskú väčšinu osadenstva ciel smrti. A okres Sunville je na čele peľotónu. Keď som to zistil, pomyslel som si presne to, čo si teraz myslíte vy – blbosť. Nemôže to byť pravda. Eddie, je to stopercentne presný údaj. Sám som si overil záznamy.“

„Musí tam byť chyba.“

„Pozrite, vy viete, že žalobca má obrovské možnosti vyrobiť z vážneho trestného činu hrdelný prípad. Korn nikdy nežaloval vraždu bez toho, aby žiadal o trest smrti. Nikdy proti nemu neuspelo žiadne odvolanie a nikdy neprehral žiadny súd.“

„Prečo vlastne zakaždým žiada trest smrti? A prečo si to doteraz nikto nevšimol?“

„Ale čoby, všimli si to. Keď som si Korna preveroval, našiel som zopár stôp, ktoré zanechali predošlí vyšetrovatelia. Všetci však skončili v slepej uličke, pretože Korn je stále okresný štátny zástupca, a to vďaka mne. Pýtali ste sa ma, prečo ten týpek zakaždým žiada trest smrti? Nie je to vari očividné?“

„Ja to nevidím.“

„Prečo ľudia vstupujú do armády? Väčšina tvrdí, že chcú slúžiť vlasti, veľa ďalších tam vstupuje kvôli rodine, ešte ďalším ide o peniaze alebo získanie kvalifikácie, a potom je tam maličké percento, možno dve percentá ľudí, ktorí sa do armády dajú z jedného prostého dôvodu – chcú niekoho zabiť.“

„Tvrдите, že ten človek, Korn, sa stal okresným štátnym zástupcom, aby mohol zabíjať ľudí?“

„Nie. To netvrdím ja. To tvrdí on. Po celý čas. Stal sa kráľom smrti. Chvastá sa tým ako nejakým vyznamenaním. Veľakrát som mal do činenia so zlými ľuďmi. Po istom čase sa naučíte vidieť im to v očiach. Korn je zabijak. A vyčíňa v mojej jurisdikcii.“

„Kto je ten chalan, ktorého majú popraviť?“

„Volá sa Andy Dubois, o týždeň ide pred súd za vraždu. Je nevinný a Korn ho chce upraviť. Keď som si to na Kornovi všimol, dal som niekomu za úlohu sledovať jeho prípady. Ten chalan je obvinený, že zavraždil mladú čašníčku z baru pri diaľnici. Andy by neublížil ani muche na psom zadku. Momentálne nemám žiadne možnosti, ako sa zbaviť Korna. Mohol som to spraviť a nespravil som to. Tak som najal v Sunville právnika, ktorý má Andyho zastupovať. Volá sa Cody Warren. Poslal mi kópie spisov. Mám ich v aute. Warren sa mi už týždeň neozval. Jeho sekretárka pred tromi dňami ohlásila jeho zmiznutie. Myslím si, že je mŕtv.“

„Tak to je pritiahnuté za vlasy. Právnik zmizne a vy si myslíte, že je mŕtv? Prečo? Myslíte si, že ho zabil Korn?“

Nevedel som, či je to optický trik svetla na žalúziách pred oknom, ale Berlinove črty akoby potemneli a stlmil hlas, keď povedal: „Korn má na povel najväčšie mesto v okrese Sunville – Buckstown. A je jedna ruka s okresným šerifom. Je krvilačný, je skorumpovaný a je bezohľadný. Bolo iba otázkou času, kedy na jeho strane kurtu záhadne zmizne nejaký obhajca. Ak to aj Korn neurobil vlastnoručne, tak mu s tým niekto pomohol. Myslím si, že Korn mohol pokojne zariadiť, aby Warren zmizol. Bez mihnutia oka.“

„V tom prípade sa obráťte na FBI,“ povedal som.

„Federáli by to tam zaplavili, šesť mesiacov by to tam rozdrbávali na franforce a výsledok by bol nulový. Rozumiete, tu nepotrebujem kladivo. Potrebujem niekoho, kto má dobrú hlavu, aby sa s Kornom pobil v súdnej sieni a chalana z toho vysekal. Ak sa Warrenovi stalo niečo zlé, tak ho nikdy nikto nenájde. Korn je príliš opatrný. Warrenovi už nepomôžem. Pýtam sa vás – pôjdete do Alabamy a zachránite tomu chalanovi život?“

„O prípade nič neviem. Čo ak je ten chalan vinný? Nie som priateľom trestu smrti, ale nemienim niekoho vysekávať len preto, aby som mu zachránil život. Nie, ak je vinný.“

„Nepočuli ste ma? Overil som si to. Verím, že je nevinný. Myslím si, že tomu uveríte aj vy. Držia ho v okresnej base. Izolovaného. Eddie, toto je presne pre vás.“

Kakofonické zvuky pred dverami kancelárie ešte zosilneli.

„Musím si to premyslieť, ale najskôr sa opýtam, prečo to robíte. Ten typ roboty, ktorému sa venujete, znamená, že si pri vchode do šatne odkladáte svedomie. Bez urážky.“

Berlin sa zadíval pred seba a jeho oči boli o dvadsať rokov a o tisíc kilometrov ďalej, keď povedal: „Nevedel som, kto je Korn, keď som odpíliť jeho protikandidáta. Každý má nejakú červenú čiaru. Keď má sadista moc nad životom a smrťou a ja som mu tú moc pomohol zveriť, tak je tam osobná zodpovednosť. Kedysi som skladal prísahu. Bolo to veľmi dávno, keď som si po prvý raz pripol zbraň. Jeho momentálne funkčné obdobie som mu zariadil ja, takže naše osudy sú čiastočne prepojené. Potrebujem dôkazy, niečo dostatočne šťavnaté, aby som mohol zavolať na tie správne telefónne čísla a potichu ho dostať do penzie.“

„Toto je o sebazáchove,“ povedal som.

„Nie len o tom. Keby som mal čas, sám by som obžaloval Korna. Vybudoval by som obžalobu pomaly, tehlu za tehlu, doboha. Lenže hodiny tikajú. Nemôžem čakať. Musím niečo urobiť, kým pošle tohto chalana do cely smrti. Ak dokážem zachrániť jeden život...“

Berlin prešiel pohľadom ku mne, zadíval sa mi do očí a zostal tak.

Poznal som ten pohľad.

Ludia sa dopúšťajú chýb, iní ľudia v dôsledku tých chýb trpia. Potom príde chvíľa, keď si uvedomíte, že ste dávno prešli odbočku a nemôžete vrátiť roky, ale môžete aspoň urobiť všetko, čo je vo vašej moci, aby ste zastavili, kým spôsobíte utrpenie alebo smrť ďalšej duši. Berlina skrátka dostihlo svedomie. Za jeho typ roboty sa platí vysoká cena a už bol takmer čas ju zaplatiť. Každý sa na konci snaží o vykúpenie. Tak to skrátka v tej pesničke je. Ja som tú pesničku spieval tiež a už dlho.

„Budem sa musieť pohovárať so svojou obchodnou partnerkou a s ostatnými ľuďmi vo firme,“ povedal som.

„Počkám,“ prikývol Berlin.

Nemienil odísť a vrátiť sa sem. Chcel počuť odpoveď, a to na mieste. Možno mal pocit, že ma zahnal do kúta, a nemienil riskovať, že príde o tú výhodu. Vstal som a otvoril som dvere svojej kancelárie, potom som

sa zarazil. Niečo tu nesedelo. Sekundu som nevedel, čo to je, potom mi to došlo.

Zvonku sa neozýval žiadny hluk. Ani krik. Ani búchanie. Ani nádvky či štekot.

Otvoril som dvere naplno a očakával som, že uvidím prázdnu miestnosť.

Clarence bol na novom remienku, Harry šťastne pozeral na mobil. Kopírka bzučala a veselo vyplúvala papier. Blochová stála pri nej so spokojným úsmevom. Kate ticho sedela vo svojej kancelárii, ťukala do klávesnice notebooku, a dáma, ktorú som nepoznal, sedela pri stole, ktorý sme používali ako recepciu. Mala niečo po štyridsiatke, nakrátko ostrihané plavé vlasy, s úsmevom urovnávala papiere na stole a občas pozrela na obrazovku počítača pred sebou.

Clarence k nej precupital, ona sa k nemu sklonila a povedala: „Máš krásny nový remienok. Potrebujete ešte pomoc s aplikáciou, Harry?“

Harry odpovedal: „Ďakujem, nie. Na jedno dopoludnie ste už urobili dosť zázrakov. Aha, Eddie. Toto je Denise. Práve k nám nastúpila.“

Odvrátila sa od Clarencea, postavila sa a pristúpila ku mne. Vystrela ruku, ja som jej ňou potriasol.

„Som Denise. Máte super kanceláriu.“

„Aj mne sa začína páčiť,“ povedal som. Počul som, že prichádza Kate.

„Eddie? Viem, že sme sa dohodli, že kandidátky na miesto sekretárky zhodnotíme spolu, ale Denise...“

„Budem hádať. Spojazdnila Clarenceovi remienok, opravila kopírku a zoradila ti všetky papiere z prípadu.“

„A opravila som aj kávovar,“ veselo dodala Denise.

Chvíľu som sa len díval na tváre prítomných. Po prvý raz, odkedy sme vkročili do tejto novej budovy, boli všetci spokojní a šťastní.

„Denise,“ povedal som, „nie ste len prijatá, ale máte zákaz opustiť tento priestor.“

„Odteraz pôjde všetko ako po masle,“ vyhlásila Kate.

„Takže je asi správna chvíľa, aby som vám všetkým oznámil, že zrejme na istý čas odídem. Máme potenciálny prípad v inom štáte. Vraždu, za ktorú žiadajú trest smrti. Možno s tým budem potrebovať pomocť.“

„Ja mám budúci týždeň tú veľkú rozvodovú vec,“ povedala Kate.

„Žiadne obavy, Harry a ja to zvládneme.“

„O aký prípad ide?“ spýtal sa Harry.

„Chalana chcú poslať na smrť za vraždu, ktorú nespáchal. Budeme pracovať pro bono, ale istý priateľ nám vynahradí náklady.“

„Ty toho chalana poznáš?“ pozrela na mňa Kate.

„Nikdy som sa s ním nestretol.“

„Takže sa chystáš mimo štátu kvôli vražde a hroziacemu trestu smrti, budeš pracovať zadarmo a pre niekoho, s kým si sa nikdy nestretol?“ spýtala sa z kuchynky Blochová.

„Tak. Našou úlohou nie je pomáhať ľuďom, ktorých poznáme. Máme pomáhať ľuďom, ktorých nepoznáme.“

„Choď do toho, myslím, že to tu už zvládneme,“ povedala Kate.

Pozrel som na Denise a povedal som: „Myslím, že už áno. A ozaj, je v tom ešte niečo. Pôvodný obhajca toho chalana zmizol. Môže to byť nebezpečné.“

„Keby to tak nebolo, tak by to sotva bol tvoj prípad,“ zašomral Harry. „Je v tom iba jeden problém, Eddie. Nemáš licenciю na právnickú prax mimo štátu New York.“

Berlin vyšiel z mojej kancelárie, vytiahol zo saka hnedú obálku a vyhlásil: „Dnes o tretej ju bude mať.“

PRVÝ DEŇ

3. KAPITOLA

KORN

O 9.01 mierne krívajúci Randal Korn otvoril dvere na kancelárii štátneho zástupcu okresu Sunville a potichu prešiel pomedzi rady stolov, za ktorými sedeli sekretárky a asistenti. Nezazneli žiadne ranné pozdravy. Bolo treba pracovať. A okrem toho, nepotreboval nič povedať.

Jeho prítomnosť bolo cítiť.

Dvere na Kornovej súkromnej kancelárii boli napoly zo skla a minimálne sedemdesiat rokov staré. Na sklo zakaždým maľovali a potom z neho zotierali mená štátnych zástupcov pre Sunville, ako sa postupne striedali vo funkcii. Keď Randal položil ruku na dvere, už za ním kráčal jeden z asistentov s fasciklom dokumentov. Korn sa posadil do kresla čalúneného zelenou kožou vybíjanou nitmi, ktoré stálo za širokým mahagónovým stolom. Korn pozrel na asistenta, tridsiatnika v bielej košeli s krátkym rukávom a modrou kravatou. Tom Wingfield bol Kornov asistent okresného štátneho zástupcu číslo jeden. Podal Kornovi fascikel.

„To je zoznam k podkladom pre porotu v Duboisovom prípade?“

Tom prikývol.

„Ako na tom sme s Andym Duboisom?“ spýtal sa Korn. „A žiadne prifarbovanie, Tom, chcem počuť pravdu. O tri dni vyberáme porotu.“

Tom si pritiahol uzol na kravate. V poslednom čase naberal. Mohutnel, lebo pri každej príležitosti do seba lial proteínové kokteily. Ani predtým nebol útlý, ale teraz jeho ramená a plecia vyzerali, ako keby ich nafúkli héliom. Keď Tom nebol v kancelárii, dvíhal v posilňovni činky. Jeho košeľa bola dosť stará, aby si pamätala časy, keď bol Tom štíhlejší a jeho telo menej napínalo rukávy aj gombíky na hrudi.

„Forenzné je hotové. Správy sú kompletne, svedkovia pripravení. Fotograf riadne zväčšuje zábery obete vraždy, presne ako ste si priali...“

„Na akú veľkosť?“

„Na životnú veľkosť alebo tak zhruba. Porotcovia budú mať dojem, že sa dívajú na skutočné telo.“

„Nezabúdajte, že som chcel, aby zvýraznil farby, pripomeňte mu to. Chcem, aby krv na jej tvári vyzerala svietivo červená. Tie fotografie musia porotu šokovať. To je prvý krok, pamätáte sa?“

Tom prikývol.

Korn učil asistenta, ako dosiahnuť usvedčenie v prípade vraždy. Vybrať porotu a presvedčiť ich, aby človeka poslali na smrť, nie je jednoduché. Porota sa bude snažiť zachovať život, keďže je to prirodzená ľudská reakcia. Prvou úlohou bude čo najviac porotcov šokovať, ideálne pomocou záberov, ktoré im v myšliach zostanú do konca života. Čím viac vnútorností a krvi, tým lepšie.

Potom pred nich treba predviesť niekoho, koho budú nenávidieť. Obžalovaného, ktorý je pôvodcom tej krvavej hrôzy. Súčasťou tohto kroku je pozdvihnúť obeť takmer až do stavu svätosti. Vykresliť ju ako skutočného človeka – dobrého, poctivého a bohabojného príslušníka miestnej komunity. Urobiť z obete ďalšieho člena poroty, aby bola každému, kto v nej sedí, dôverne známa a blízka ako partner, dieťa alebo rodič.

Čím viac sa porota zamiluje do obete, tým viac znenávidí obžalovaného.

Posledný krok je najťažší. Existujú dva prístupy. Čím kresťanskejšia bola porota, tým viac sa Korn spoliehal na vybrané biblické citáty o odplate, ktoré sa za tie roky naučil naspamäť – oko za oko a podobné tutovky. Popri Biblii tu bol ešte osobný prístup. Presvedčiť porotu, že nabudúce to bude ich dieťa, partner alebo rodič – ak zlyhajú, ak nepodniknú kroky na ochranu spoločnosti a nepošlú tohto démona na popravisko.

Žiadať o trest smrti tak, aby aj padol, znamená dehumanizovať obžalovaného – spraviť z neho netvora, ktorého sa treba báť a popraviť ho. Keď je porota presvedčená o týchto prvkoch, je ľahké ukázať jej, že vinný je tento obžalovaný. Ak sa porota bojí obžalovaného, uzná ho vinným. Nenávisť úžasne motivuje, ale nestačí na to, aby prinútila porotu zabíjať. Strach je oveľa lepší. Strach je mocná zbraň. Korn sa s ňou naučil narábať už veľmi dávno.

„A čo Duboisov advokát Cody Warren? Neobjavil sa?“ spýtal sa Korn.

„Netuším. Jeho sekretárka ho nevidela už niekoľko dní. Sudca Chandler hovorí, že vec bude pokračovať bez ohľadu na to, či sa Warren ukáže alebo nie.“

„Dobre,“ prisvedčil Korn.

„Je tu ešte jedna vec,“ povedal Tom. Zaváhal, priložil si ukazovák k perám a zavrel oči. Vyzeralo to, ako keby nejaká neviditeľná sila bránila Tomovi prehovoriť. Možno pocit povinnosti. Ďalšia vec, od ktorej ho Korn bude musieť odnaučiť.

„Včera večer som začul, ako sa v kancelárii sudcu úradníci rozprávali, že niekomu schválili licenciu na hostovanie.“

„Nejaký právnik z iného štátu si brúsi zuby na procesy s kolektívnou žalobou?“

„Nič také,“ povedal Tom. „Teda aspoň si to nemyslím. Podľa toho, ako som to počul, prikvitne tento chlapík z New Yorku iba preto, aby obhajoval Andyho Duboisu.“

„Kedy ste sa o tom dopočuli?“ štekol Korn.

„Včera neskoro večer. Zachytil som, ako sa o tom bavia, keď som zamykal kanceláriu.“

„Takže právnik z New Yorku? Kto konkrétne?“

„Nejaký Eddie Flynn.“

Kornovi sa za očami rozhořeli plamienky. Oblizol si pery a povedal: „Zistite mi o tom, čo sa len dá. Flynn je vážny hráč. Čítal som o niektorých jeho prípadoch. Chcem vedieť všetko. Medzi Duboisom a Flynnom musí existovať nejaké prepojenie. Dubois nemá ani cent, nemohol si dovoliť platiť advokáta. Flynn by neoslovila ani Americká únia občianskych slobôd; tí by skôr poslali niekoho zo svojich tunajších právnikov. Mohlo by to súvisieť s advokátskou kanceláriou Codyho Warrena, ale ani to sa mi nezdá pravdepodobné. Choďte na to, rozprávajte sa s úradníkmi, právnikmi, s kýmkoľvek bude treba, ale rozhodne mi zistite, prečo sa Flynn podujal zastupovať nejakého nepodstatného vraha,“ povedal Korn, potom sa znovu zadíval na fascikel a zalistoval v ňom.

„Bez problémov. Pozisťujem, čo sa bude dať. A kto to vôbec je? O žiadnom Eddiem Flynnovi som nikdy nepočul.“

„Flynn je odistený granát. Všetličo sa o ňom hovorí. Niektorí si šuš-kajú, že predtým, ako sa stal právnikom, bol veľmi šikovný podvodník, a teraz rutinne podvádza poroty na Manhattane.“

Wingfield prikývol, vycúval z miestnosti a ponechal Korna úvahám v kancelárii.

Bola to jednoduchá kancelária s kartotékami na jednej strane a s niekoľkými fotografiami, ktoré ukazovali Korna s rôznymi primátormi a politikmi,

na druhej. Korn sa zvrhol v otočnom kresle a uprel pohľad na stopätnásť jednotlivo zarámovaných policajných záberov, ktoré viseli na stene za jeho chrbtom. Boli na nich ľudia v rôznych štádiách neupravenosti, s očami buď vytreštenými od strachu, alebo prižmúrenými od pripitosti. Tvárou k stene sa hrdó vystrel a srdce mu zaplesalo. Toto bol jeho odkaz. Jeho životné dielo. Boli to ľudia, ktorých poslal na popravisko. Sedemdesiatich deviatich pozoroval pri umieraní. Nebolo to dosť, ani náhodou.

Jeho otec bol posadnutý rodinným menom, zbohatol na burze a väčšinu z toho majetku odkázal Kornovi. Lenže Korna nezaujímalí otcove peniaze. Ani peniaze nikoho iného. Vyrástol obklopený hromadami prachov, takže ho vôbec nefascinovali. Momentálne mal na účte tridsať miliónov a nevzrušovalo ho to. Korn si vzal k srdcu otcove slová o rodinnom odkaze. To bolo dôležitejšie.

Nezáleží na tom, koľko peňazí budeš mať, keď umrieš, synak. Človek sa nehodnotí podľa množstva dolárov v trezore. Ide o mŕtvolý porazených nepriateľov, ktoré po sebe zanecháš. Podľa nich môžeš hodnotiť svoj život. Ide o to, aby si na konci zostal stáť ako posledný a okolo teba ležala tvoja porazená konkurencia. Vtedy bude jasné, kto je najlepší.

Korn čerpal silu z tváří mŕtvych a odsúdených na smrť. Darius Robinson bol zatiaľ posledný, ktorý mu poskytol toto osobné potešenie. Ďalšou tvárou na stene bude Andy Dubois.

Korn zobral telefón, zavolať na úrad šerifa a vypýtal si šerifa Lomaxa. Po krátkom čakaní ho prepojili.

„Dobré ráno,“ zatiahol Lomax vidieckym prízvukom.

„Chcel som sa spýtať, či došlo k nejakému posunu vo veci nášho nezvestného advokáta.“

„Žiaľ, nie. Neprestávame pátrať a telefonovať. Makajú na tom moji najlepší ľudia.“

„To rád počujem. A ozaj, ako sa cez víkend darilo na rybačke?“

„Výborne. Chytil som takého sumca, až mi skoro zlomil udicu.“

„Pokračujte v pátraní po Codym Warrenovi, a keď ho nájdete, hneď mi dajte vedieť. Modlím sa za jeho bezpečný návrat.“

„To my všetci, Randal.“

„Želám vám pekný deň, šerif,“ povedal Korn a zavesil.

O desať minút Korn krútil volantom v ostrých zákrutách vidieckych ciest na okraji Buckstownu. Odbočoval na čoraz užšie a menej významné

komunikácie, až sa napokon ocitol na poľnej ceste, ktorá vyzerala, že nevedie nikam. Po desiatich minútach husté stromy po oboch stranách nakrátko zredli a cesta sa skrútila k rieke Luxahatchee. Buckstown sa rozkladal v strede okresu Sunville. Na severe sa začínal les Talladega – dvestotisíc hektárov borovicového lesa. Na juhu bolo močarisko tvorené vodou, ktorá sa vyliala z brehov Luxahatchee. Na východ od Buckstownu sa rozprestierala úrodná poľnohospodárska pôda a na západ ležala priemyselná oblasť okresu s oceliarnami aj veľkou chemickou továrňou, ktorej vždy hrozilo zatvorenie.

Korn zastavil, vystúpil z auta a pustil sa kráčať cez rednúce pásмо lesa. Stromy tu boli staré a ovešané hustými záclonami tilandsií. Rieka Luxahatchee sa na tomto mieste zužovala, až o pár kilometrov ďalej na východ mala dosiahnuť svoju plnú šírku. Korn vyrastal v byte na Dolnom Manhattane s výhľadom na East River. Ako zvedavý tínedžer často z okna svojej izby pozoroval tmavú vodu a rozmýšľal, aké tajomstvá ležia na dne rieky. A koľko ľudí jeho otec zhodil z Brooklynského mosta do tých mrazivých hĺbín.

Hukot vodného prúdu mu naraz nasmeroval myšlienky do prítomnosti a poskytol pozadie pre cvrčky a cikády, ktoré sa odušu ozývali aj v lúčoch ranného slnka. K tomuto orchestru sa náhle pripojil ďalší zvuk. Spomaľujúci osemvalcový motor. Vŕčanie stíchlo, zavízgali otvárajúce sa dvere a potom sa zabuchli. V poraste zašuchotali kroky.

4. KAPITOLA

LOMAX

Keď sa šerif Colt Lomax priblížil k rieke, zacítil akýsi zápach. Zaparkoval služobné auto na poľnej ceste a približoval sa na miesto stretnutia. Počas telefonického rozhovoru s Kornom dostal otázku o rybačke – bolo to dohodnuté heslo, že sa majú stretnúť tu. Keby namiesto nej dostal otázku, ako je na tom rameno, ktoré si natiahol pri bowlingu, stretli by sa na parkovisku pred bowlingovou halou. Podobné heslá mali dohodnuté na stretnutia na parkovisku bistra, pri lodenici a pri starom mlyne. Rybačka znamenala rieku, preto prišiel sem.

Korn bol opatrný.

Rastlinstvo, čo tu hnilo v horúčave a vlhkosti, nevysvetľovalo zápach, ktorý silnel, ako sa Lomax blížil porastom. Sladkastá aróma rozkladu, aká sa šírila od machu a rieky, bola celkom príjemná. Toto bolo niečo iné. Občas sa mu zdalo, že tento konkrétny zápach zavanul od Korna, akoby ten človek hnil zvnútra. Vždy keď sa to stalo, povedal si, že sa mu to iba zdá – nik by predsa nemohol tak strašne smrdieť, ak neležal niekoľko dní v rieke, mŕtvy a nafúknutý od plynov.

Dostal sa na čistinku pri riečnom brehu a zazrel Kornovu vysokú postavu, ako sa schováva pred slnkom pod konármi borovice.

„Horúco ako v pekle,“ poznamenal Korn.

Mal ťažko zaraditeľný spôsob reči. Niekedy rozprával, ako keby sa narodil v okrese Sunville, inokedy mu do reči prostredníctvom nejakého slova prenikol manhattanský prízvuk, a to Lomaxovi pripomenulo, že Korn nie je odtiaľto. Lomax sa zamyslel, či náhodou Korn celý život nenapodobňuje sunvillský prízvuk – azda je to stála rola, v ktorej vystupuje pred neviditeľným publikom, a len občas, na sekundu, sa závoj zdvihne a odhalí skutočného Korna.

Okresný štátny zástupca bol bledý a potil sa. Nemal nadváhu, práve naopak. Korn bol tenký a stále vyzeral chorý. Na bledej pokožke sa mu vždy leskla tenká vrstvička potu. Korn sa vyhýbal slnku. Teraz vytiahol vreckovku a utrel si krk a čelo.

„Už ste si na tú horúčavu mohli aj zvyknúť,“ nedopustil si Lomax.

„Neznášam ju. Vždy to tak bolo aj bude.“

„V čom je vlastne problém? Už som vám povedal, že Cody Warren je vybavený. Nikto ho nikdy nenájde.“

„Toto sa netýka Warrena. Teda nie všetko.“

Lomax opäť pocítil ten zápach, ovalilo ho to, ako keby narazil do tehlovej steny.

„Nie, toto sa týka jeho zástupcu. Dupočil som sa, že sem príde nejaký frajer z New Yorku nakopať nám zadok v Duboisovom prípade.“

„Tým by som sa netrápil. Dubois je na poriadku. Ten Newyorčan môže byť akokoľvek dobrý, pri takomto priznaní nie je šanca, aby týpka zbavili obvinenia.“

„Trápi ma niečo iné. Dubois nemá žiadnu rodinu ani styky v New Yorku a jeho ctená mamka je bez peňazí. Zaujímalo by ma, kto mu toho právnika najal. Je tu niečo, čo neviem. Niečo nám uniká.“

„Mám sa porozprávať s Duboisom?“

„Spravte to. A popri tom mu vysvetlite, že posledné, čo potrebuje, je, aby mu to celé pokazil nejaký drahý právnik. Ozaj. Ešte potrebujem pripraviť na proces Duboisovho spoluväzňa Lawsona.“

„S Lawsonovou výpoveďou aj s tým ostatným by sme mali byť za voďou u hocijakej poroty. A ten Newyorčan vám ozaj nemusí robiť starosti.“

Korn sa rýchlo vynoril z tieňa a zastal nad šerifom. Lomax o krok cúvol, zrýchlil sa mu tep. Korn sa dokázal pohybovať bleskovo, keď chcel. Ako pavúk, keď zacíti, že mu v pavučine pristála mucha. Takto si teraz pripadal Lomax – ako keby rozochvel tenké vlákenko a prebudil na jeho konci niečo hladné, čo ho môže kedykoľvek zožrať. Na tvár mu vyrzil pot a v ústach mu vyschlo, ako keby oblizoval kameň.

Keď Korn prehovoril, posadil hlas hlbšie, ako keby povelmi cvičil psa.

„Myslíte si, že sa toho Newyorčana bojím? Ja som tam vyrastal, poznám tie typy. V súdnej sieni ich kedykoľvek zložím na lopatky. Nech vám ani nenapadne myslieť si niečo iné.“

„Nechcel som vás uraziť, pán Korn,“ vytisol zo seba Lomax a odvrátil zrak, aby sa nemusel dívať do Kornových mŕtvych očí. „Myslel som to tak, že sa netreba unáhliť. Ak zmiznú dvaja právnici, ktorí pracovali na tom istom prípade, o chvíľu tu máme FBI.“

Korn prikývol. „Chápem, čo tým chcete povedať, ale FBI nič nenájde. Tak ako minule. Ak dospejem k názoru, že Flynnna treba dať k ľadu, poslúchnete ma, však, šerif? Už sme sa o tom rozprávali. Nepriateľ spravodlivosti je náš nepriateľ. Videli ste, čo Dubois urobil Skylar Edwardsovej. Nemôže mu to len tak prejsť. Ak sa nám niekto postaví do cesty...“

Lomax prikývol. Pozeral inam. Keď sa našlo telo, prišiel na miesto činu ako prvý policajt. Na vlastné oči videl stopy hrôz, ktoré si vytrpela. Onedlho zatkli Andyho Duboisa a Lomax z neho veľmi rýchlo dostal priznanie. Potom prišla tá debilná správa od súdneho lekára a s Duboisom to prestalo byť krištáľovo jasné. Na čokoľvek iné však už bolo neskoro. Už bol obvinený a Korn sa rozhodol, že Dubois je vrah. Nasledovala krátka diskusia o ďalšom vyšetrovaní alternatívnych podozrivých, ale Korn o tom nechcel ani počuť. Vyšetrovanie iného podozrivého by automaticky oslabilo Duboisovo priznanie.

„Nedovólíme, aby nám niečo zabránilo dosiahnuť trest smrti pre Duboisa. Dovtedy zistíte o Flynnovi, čo sa dá. Zavolajte mi, keď skončíte. A ešte niečo...“

Lomax prelgol, hrdlo mal suché a boľavé.

„Postarajte sa, aby Flynnna v meste čakalo srdečné privítanie.“

Korn sa po tých slovách zvrtol a zamieril k svojmu autu. Lomax vydýchol, až mu z fúzov do vzduchu odfrkli kvapôčky potu. Zložil si klobúk a zistil, že ho celý prepotil.

Lomax sa pred odchodom ešte posledný raz zadíval na riekku. Len krokodíly, korytnačky a mrciny. Nad močariskom a stromami porastenými machom visela nízka hmľa, ako keby sa nad krajinou vznášali jemné pavučiny.

Pach rozkladu slabol, čím viac sa Korn vzdľával. Lomax pomaly prešiel k autu, otvoril dvere a nasadol. Keď otočil kľúčom v zapalovaní, s jačaním sa prebudilo k životu rádio. Rocková stanica venovala tento týždeň skladbám Rolling Stones. Prehodil si ruku cez sedadlo spolujazdca, pozrel po spätného zrkadla a cúval poľnou cestou, zatiaľ čo Mick Jagger sa zdvorilo pýtal, či sa smie predstaviť.

Keď vycúval k miestu, kde sa dalo obrátiť, zdvihol nohu z plynu. Do nosa mu udel pach spálenej spojky, to ho však nezastavilo.

Zastavila ho myšlienka.

Vytiahol kľúče zo zapalovania a obracal ich v hrubých červených prstoch. Z kľúčenky visela zajačia labka. Bol to darček od jeho manželky Lucy, dala mu ho na prvý deň v práci. Povedala, že zajačia labka im obom prinesie šťastie. Je pravda, že Lomax sa po každej službe vrátil domov živý a zdravý. O Lucy sa to isté povedať nedalo.

Dotyk jemnej kožušiny medzi prstami mu pomohol spomaliť dýchanie a upokojiť sa. Strčil kľúč naspäť do zapalovania, naštartoval osemvalec a zvrtol volant. Niekedy ľutoval, že nemôže obrátiť aj oveľa viac než len auto. Ocitol sa na cestách, ktoré viedli jedným smerom. Na takých sa nedá zastaviť. Ani zaradiť spiatočku.

Niektoré veci sa jednoducho nedajú vziať späť.

O pár minút bol na kraji Buckstownu. Odbočil ešte pred prvými semaformi a zamieril domov. Bol to starý koloniálny dom, prerobený v posledných rokoch. Každý drevený panel vymenili a premaľovali. Bol to príbytok ako z pohľadnice, úhľadný dom so štyrmi izbami, z ktorých využívali iba jednu. Zaparkoval na príjazdovej ceste, vystúpil a uvidel Lucy sedieť na verande. Nové moskytiéry ju chránili pred najdotieravejším hmyzom. Sedela v adirondackom kresle, pletacie ihlice mala položené na kolenách, vzor ležal pri chodidlách spolu s novým kľbkom červenej vlny.

„Vonku je horúco. Išiel som okolo, tak som si povedal, že sa zastavím doma a dám si citrónádu,“ povedal.

Lucy mala krátko po šesťdesiatke a svojho manžela poznala až príliš dobre. Usmiala sa naňho alebo aspoň nasadila úsmev, keď zdvihla hlavu.

„Neverím ti, Colt. Ale choď dnu. Zober si z chladničky citrónádu. A dones aj mne.“

Jemne jej položil ruku okolo pliec, ako keby bola zo skla, a povedal: „Si si istá, že sa na to cítiš?“

Prikývla.

Kuchyňa vyzerala tak, ako ju ráno nechal. Na stole bola nedotknutá jej ovsená kaša. Pohár plný pomarančového džúsu vedľa liekov. Niektoré menšie tabletky ležali na tanieriku, ostatné boli podrvené na lyžičkách. Jej parochňa, ktorú v to ráno vyčesal kefou, bola nasadená na operadle

jej kuchynskej stoličky. Nalial do dvoch pohárov citrónádu a vrátil sa von do horúčavy. Jeden pohár podal Lucy, sadol si vedľa nej.

„Nezobrala si si lieky, miláčik,“ povedal.

„Samozrejme, že nie,“ odvetila potichu.

Lomax jej každé ráno a večer dôkladne pripravil všetky lieky. Celý tucet. Niektoré nedokázala prehltnúť. Väčšie tabletky podrvil medzi dvomi lyžičkami alebo pod plochou čepeľou kuchynského noža. Ostatné prekrojil napoly. Prehltanie sa stávalo čoraz väčším problémom.

„Mala by si tie lieky užívať. Lucy, doktor predsa povedal...“

„Doktor povedal šesť mesiacov, Colt. Pred šiestimi mesiacmi. Minul sa mi čas,“ povedala a prešla si prstami po hlave. Niektoré chumáče vlasov zostali a začesané dozadu nedokázali skryť červíky modrých žíl, ktoré jej vyčnievali pod bledou pokožkou.

„Už sme sa o tom rozprávali,“ povedal Lomax.

„Áno. Je to moje rozhodnutie. Skúšali sme chemoterapiu. Nezabrala a nemienim ju znovu podstupovať. Z tabletiiek som otupená a je mi po nich ešte horšie. Chcem pliesť. Keď sa celá trasiem od liekov, nejde mi to. Buď sa ponevieram, alebo vraciam, alebo spím. A bolesť nie je taká zlá. Vďaka nej aspoň viem, že ešte žijem.“

Zľahka sa mu dotkla ruky. Ako keby na pokožke pocítil vánok, taký jemný a studený bol jej dotyk.

„Chcem byť znovu manželka. Aspoň na chvíľu.“

„Stále sú k dispozícii nové lieky, nová liečba. Mohli by sme to konzultovať s ďalším odborníkom...“

„Nie,“ povedala Lucy hlasnejšie, ako ju už dávno nepočul nič povedať. „Už sme minuli priveľa peňazí. Státisíce dolárov a čo z toho? Zomieram, Colt. Prišiel môj čas. A je načas, aby si to pochopil. A prijal to. Prosím, urob to. Kvôli mne.“

Lomax nepočul, ako mu z ruky vypadol pohár s citrónádou a rozbil sa na drevenej dlážke verandy. Počul manželkin tichý hlas a cítil jej dotyk. Bolo mu do plaču, ale nemohol plakať. Pred ňou nie. Zapisahal sa, že to neurobí. Nikdy. Iba čo by jej to sťažil. Prehltol stratu, ktorá sa k nemu zakrádala.

Vždy vedel, že raz nastane tento deň.

Vedel tiež, že to spôsobili zlé skutky, ktorých sa dopustil. Boh ho trestá za hriechy. Klamstvá, ktoré narozprával vo svojej práci, ľudia, ktorým

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sedem dní***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.